

Buikzingen, of: hoe beweeg je je buik als mond?

Wie een beetje kan buikdansen en een gezicht op zijn buik schildert, kan buikzingen. Babette Mulder en Anja Kriek, beter bekend als Villa Achterwerk's *Madame Baba*, baseerden een serie van acht clips op dit idee. Krieks broer Erik, striptekenaar van beroep, verzorgde de buik-grime. Een dubbelinterview.

door DERRICK BERGMAN

Buikzingen is een serie van acht clips met playbackende buiken, voorzien van songteksten in karaoke-stijl. De variatie is groot: tiener-idoel Jamai bijt het spits af, waarna onder meer Dolly Parton ('I will always love you'), Normaal ('Oerend Hard'), Bing Crosby ('White Christmas') en de Marokkaanse rapper Samiro ('Couse Couse') aan bod komen. De clips zijn zo gemonteerd dat het vervreemdende effect maximaal is. Als het al ergens op lijkt is het de Villa-klassieker *Bintje*, waarin Kees Prins een personage creëerde door zijn mond en kin ondersteboven te filmen. Om de buikportretten zo realistisch mogelijk te krijgen, schakelde Anja Kriek haar broer Erik in, maker van de strip *Gutsman* en illustrator voor onder meer *Zone 5300* en de *VPRO Gids*.

Waar komt het idee voor Buikzingen vandaan?

Anja: 'In de vorige serie, *Madame Baba*, hadden we een aflevering die over buiken moest gaan. We kwamen er toen al snel op dat het leukste was om die buiken gewoon een

liedje te laten playbacken. Heel technisch uitleggen hoe je je buik moet rollen, dat werd te saai. Dus hebben we de hele uitleg weggelaten en een liedje van Dennie Christian gedaan. Dat was zo leuk, dat we tegen elkaar zeiden: hier moeten we mee door.'

Hoe raakte jij betrokken bij de programma's van je zus?

Erik: 'Vroeger was ik veel met van die plastic soldaatjes in de weer. Ik bewerkte ze met een soldeerbout om extreem realistische verwondingen te creëren.'

Anja: 'Voor *Valley of the Dolls* moest alles op maquette, dus lag het voor de hand dat Erik met al zijn kennis daar aan mee deed. Sindsdien heeft hij aan bijna al mijn programma's meegewerkt.'

Erik: 'Ik zat nog op de kunstacademie, ik ben toen bijna blijven zitten. Het leuke van Anja's producties is altijd dat ze iets van je vraagt waarvan je eigenlijk denkt: dat kan ik helemaal niet, Anja.'

Anja: 'Oh ja?'

Erik: 'Maar ze heeft toch dat vertrouwen in je, zo van: ah, natuurlijk kan je dat, Erik. En dan gooit ze je helemaal in het diepe.'

Anja: 'Is dat zo?'

Erik: 'Vind ik wel. Bij *Valley of the Dolls* moest ik aanvankelijk wat dingetjes in het klein maken. En het eindigde met een hele westernstad in maquettevorm!'

Anja: 'Maar wij waren ook in het diepe gegooid, Burny Bos was net de afdeling jeugd bij de VPRO aan het opzetten.'

Erik: 'We zaten in een heel rare bouwval in Amsterdam. De camera- en lichtman kwamen net vers van de Filmacademie, het was ook hun eerste productie.'

Anja: 'Ontzettend leuk. Daar ligt eigenlijk die basis: dat je bij de VPRO altijd zo vrij mag werken.'

Hoe beweeg je je buik als een mond?

Anja: 'Je begint met je buik helemaal intrekken, dat kan bijna iedereen, en hem dan heel erg uit te zetten. Dat moet je veel oefenen en dan kan je hem in stapjes intrekken en uitzetten, of de bovenkant eerder dan de

onderkant. Zo bouw je dat op. En als het gezicht er eenmaal op staat, kan je meewerken met je bovenlichaam.'

Erik: 'Volgens mij wordt het een mega cult-hit. De eerste keer dat we repeteerden stond ik er echt van te kijken hoe het werkt. Zelfs al zie je Anja's hoofd erbij, dan nog wordt je blik naar die buik getrokken. Als je het uitsnijdt is elk referentiekader weg en weet je echt niet waar je naar zit te kijken.'

Is het moeilijk een buikportret te schilderen?

Erik: 'Het is wel even wat anders, ja. Vooral de verf, een soort schmink. Het gaat erg in de huid zitten, dat was effe klooiën in het begin. Sommige figuranten gingen ook erg zweten. Een dikkere buik is ook kouder, maar als mensen heel dun zijn, gaan ze ook snel zweten.'

Anja: 'Oh, was dat het?'

Erik: 'Het is natuurlijk geïsoleerd, hè. Zij heeft een wat dikkere buik, dus blijft het goed zitten. En we hebben de close ups zoveel mogelijk gedraaid als de verf er net op zat. In totaalshots maakt het niet zoveel uit als het een beetje uitgelopen is.'

Anja: 'Wat ik ook goed vond was dat Erik het karakter van elke buik meenam in de schmink. Ik kan bijvoorbeeld heel goed dit stuk bewegen, dus deed hij de mond altijd rond mijn navel. En bij mensen met een lange buik maakte hij een lang gezicht. Elke buik heeft natuurlijk een persoonlijkheid, je buik hoort ontzettend bij je lijf. En elke buik is anders.'

Erik: 'Hangbuik, bierbuik, spek...'

Anja: 'Met een randje haar, helemaal behaard of met zo'n vachtje: echt van alles.'

Sommige heel zacht, sommige hard, of met een streep van het inhouden. Ik hou hem hier altijd een beetje in...'

Erik: 'Daar zit de mond. Perfect, je kan echt mensen laten zingen.'

Anja: 'Het was heel grappig om te zien hoe iedereen dat deed. Het riep ook veel reacties op. Hoe iedereen zijn buik beleeft. Natuurlijk, veel mensen hebben een complex: je mag geen dikke buik hebben. Iemand heeft al tegen mij gezegd: "Wat leuk: zo maak je van je nood een deugd".'

Erik: 'Echt waar?'

Anja: 'Alsof ik het een nood vind dat ik een dikke buik heb.'

Erik: 'Ze gaan er altijd vanuit dat dikke mensen automatisch ongelukkig zijn. Dat hoor ik al mijn hele leven. Een *personal failure* vinden veel mensen het. Stom is dat. Jij hebt toch ook boze brieven over *Madame Baba* gehad?'

Anja: 'Er was een reactie van iemand die het een onsmakelijke aflevering vond.'

Erik: 'Onsmakelijk lillende buiken...'

Je zou eerder positieve reacties verwachten: eindelijk 'ns geen graatmagere mensen op tv...

Anja: 'Vind ik ook. Dat is mijn persoonlijke boodschap met het programma. Echt. Ik vind het zo erg. Omdat ik zelf vroeger op school ook te horen kreeg: "Hé, dikzak!" Ik heb jarenlang met een ingehouden buik gelopen...'

Maar daar pluk je nu de vruchten van, omdat je die mond perfect kan doen...

Anja: 'Precies!'

► MA Z@PPELIN 18.23-18.30 UUR

